

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการพัฒนาโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยเพื่อเพิ่มการใส่ใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนในการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้ง 2 ข้อ คือ

1. นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยจะมีคะแนนการใส่ใจในการเรียน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อย
  2. นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยจะมีคะแนนการใส่ใจในการเรียน หลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อย
- เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการวิจัย ในบทที่ 3 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

ผลการวิจัยในตารางที่ 5 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการใส่ใจในการเรียน ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่า หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยมีคะแนนการใส่ใจในการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลการวิจัยในตารางที่ 5 สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 กล่าวคือ นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยมีคะแนนการใส่ใจในการเรียนสูงขึ้นกว่าคะแนนการใส่ใจในการเรียนก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อย

ผลการวิจัยในตารางที่ 4 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการใส่ใจในการเรียน หลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่า หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยมีคะแนนการใส่ใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลการวิจัยในตารางที่ 4 สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 กล่าวคือ นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยมีคะแนนการใส่ใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อย

ผลการวิจัยดังกล่าวพบว่า นักเรียนที่มีความใส่ใจในการเรียนต่ำที่ได้รับโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยสามารถพัฒนาความใส่ใจในการเรียนของตนเพิ่มสูงขึ้นได้ จากการที่สมาชิกมีสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน มีบรรยากาศของความเป็นกันเอง สมาชิกได้ทำความรู้จักคุ้นเคยกัน ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกได้สำรวจตนเองเพื่อให้รู้จักและตระหนักในวิธีการเรียน ประเมินความใส่ใจของตนที่มีต่อการเรียนและการทำงาน วิเคราะห์เหตุปัจจัยที่ทำให้ขาดความใส่ใจเพื่อหาทางแก้ไขปรับปรุง และส่งเสริมให้สมาชิกฝึกฝนทักษะต่างๆร่วมกัน สมาชิกเรียนรู้การพัฒนาความสามารถและทักษะ เพื่อให้ตนเองเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนและสามารถจะควบคุมตนเองให้ใส่ใจการเรียนมากขึ้น

พฤติกรรมที่แสดงถึงการขาดความใส่ใจในการเรียนของนักเรียน ได้แก่ การหลุดลุ่ยในห้องเรียน การนั่งหลับ การอ่านหนังสือการ์ตูน การนั่งงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียน การนั่งเหม่อลอย การคิดวิตกกังวลต่อเรื่องต่างๆในขณะที่เรียน การสนใจกับสิ่งรบกวนภายนอกมากกว่าสิ่งที่เรียน การฝึกนิสัยการเรียนที่ไม่ดีให้กับตนเอง ดังตัวอย่างเช่น "เวลาเรียนชอบคิดมาก พอลึกมากแล้วจะใจลอยไปเลย" "เวลาเรียนถ้ามีเพื่อนคุย จะสนใจที่เพื่อน หูจะฟังแต่เรื่องที่เพื่อนพูด" ลักษณะพฤติกรรมเหล่านี้มีลักษณะเดียวกับที่ กู๊ด และโบรफी (Good and Brophy, 1984) ประเมินพฤติกรรมการขาดความใส่ใจของนักเรียนไว้กล่าวคือ การเป็นบุคคลที่ขาดความสนใจในการเรียนจะไม่ให้ความสนใจกับครูผู้สอนหรืองานที่ได้รับมอบหมายแต่จะเอาใจใส่กับกิจกรรมอื่นๆที่ไม่สัมพันธ์กับการเรียน

การแนะแนวแบบกลุ่มย่อยช่วยให้นักเรียนลดพฤติกรรมเหล่านี้ลงด้วยการช่วยให้สมาชิกตระหนักในพฤติกรรมของตนและผลที่เกิดจากพฤติกรรมนั้น มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์

ความคิดเห็นและทัศนคติ ซึ่งช่วยให้สมาชิกได้เข้าใจและเรียนรู้กันมากขึ้น มีการให้ข้อมูล การอธิบาย การซักถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ร่วมกันหาแนวทางที่จะลดพฤติกรรมและฝึกฝน ทักษะต่างๆที่จะช่วยให้ตนเองรับผิดชอบต่อการเรียน และให้ความใส่ใจต่อการเรียนมากขึ้น สมาชิกแต่ละคนจะบอกผลจากการฝึกทักษะของตนให้กลุ่มทราบ ซึ่งจะทำให้ทราบว่าผลการ ดำเนินการของตนเป็นไปตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ โดยเรียนรู้จากผลการดำเนินการของสมาชิก คนอื่นๆ มีการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง มีการพิจารณาผลและอภิปรายร่วมกัน ตลอดจนได้รับการประเมินและข้อมูลป้อนกลับจากผู้นำกลุ่มเพื่อนำไปพัฒนาตนเองต่อไป จากการ ฝึกทักษะต่างๆช่วยให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้ที่จะควบคุมตนเองและสนใจกับสิ่งที่เรียน เรียนรู้ ที่จะใช้เทคนิคการเรียนที่มีประโยชน์พัฒนาความใส่ใจของตน ดังเช่น " ขณะอ่านรู้สึกตัวเอง ใฝ่ใจที่การอ่านหนังสือมากกว่าเสียงรอบข้าง เสียงก็ได้ยินนะคะ แต่ไม่ได้สนใจ"

หลังจากที่นักเรียนได้รับโปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยซึ่งเป็นบรรยากาศของกลุ่ม ที่ส่งเสริมพัฒนาการ การให้ข้อมูล ตลอดจนการฝึกทักษะต่างๆ การสนับสนุนให้สมาชิกกลุ่มมองเห็นพัฒนาการของตนเอง ทำให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงการรับรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนที่ตนกระทำอยู่ เมื่อพิจารณาผลการวิจัยและวิเคราะห์พัฒนาการกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่าการ เปลี่ยนแปลงดังกล่าวของสมาชิกได้รับผลจากโปรแกรมการจัดกิจกรรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อย ดังนี้

โปรแกรมครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่าง สมาชิกให้สมาชิกได้มีโอกาสรู้จักกันโดยการรู้จักตนเองและรู้จักผู้อื่นเพื่อให้เกิดความสนิทสนม คั่นเคยกันมากขึ้น ส่งเสริมให้สมาชิกได้สำรวจชีวิตความเป็นอยู่ของตน ค้นหาสิ่งที่พอใจในตนเอง สิ่งที่ต้องแก้ไขปรับปรุง ความภาคภูมิใจ ความสำเร็จและสิ่งที่คาดหวังในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ทำให้สมาชิกได้มองเห็นภาพรวมของตนเองและเพื่อนสมาชิกคนอื่นๆมากขึ้น

โปรแกรมครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้สมาชิกได้สำรวจวิธีเรียน และการใช้เวลาของตนเพื่อให้สมาชิกได้พิจารณาการกระทำของตน สมาชิกได้สำรวจนิสัยการ เรียน นิสัยการทำงานและการใช้เวลาที่ไม่เหมาะสม สมาชิกได้พบอุปสรรคที่ทำให้ตนเองขาด ความใส่ใจในการเรียนทั้งที่เกิดจากตนเองและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนพิจารณาถึงผลกระทบจาก

การขาดความใส่ใจที่มีผลต่อตนเองและผู้อื่น

โปรแกรมครั้งที่ 5 และครั้งที่ 6 เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้สมาชิกได้ประเมินการขาดความใส่ใจของคน ส่งเสริมให้สมาชิกได้ตระหนักถึงการขาดความใส่ใจที่เกิดขึ้นในขณะทำกิจกรรมและส่งเสริมให้สมาชิกควบคุมจิตใจให้จดจ่ออยู่กับการทำงานในขณะนั้น การที่สมาชิกได้ประเมินการขาดความใส่ใจของคนทำให้สมาชิกได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมีอิทธิพลต่อการหันเหความใส่ใจอย่างไร

โปรแกรมครั้งที่ 7 ถึงครั้งที่ 12 เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการใส่ใจในการเรียนของสมาชิกโดยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความใส่ใจในการเรียนและการฝึกทักษะ ได้แก่ การฝึกความใส่ใจโดยการดูภาพ เก็บรายละเอียดจากภาพ การจดบันทึกจากถาดอ่าน การจับประเด็นสำคัญจากถาดอ่าน การนำเรื่องราวที่ได้ฟังมาตั้งเป็นข้อคำถาม และการหา "วลีบอกแนวทาง" เพื่อรู้ว่าข้อความใดที่ผู้พูดหรือผู้เขียนเน้นความสำคัญ สมาชิกได้เรียนรู้ประสบการณ์จากการฝึกทักษะเหล่านี้ และมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน มีการอภิปรายร่วมกัน และมีการประเมินจากผู้นำกลุ่ม

นอกจากโปรแกรมซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆแล้ว กระบวนการกลุ่มเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง กระบวนการกลุ่มทำให้กลุ่มมีบรรยากาศของความรู้สึกปลอดภัยเกิดความร่วมมือร่วมใจกันในการทำงาน เข้าใจวัตถุประสงค์ของการมาอยู่ร่วมกันและสิ่งที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่ม ซึ่งบรรยากาศของกลุ่มสอดคล้องกับพัฒนาการกลุ่มขั้นต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้สรุปจากพัฒนาการกลุ่มของ เชอร์นัค (Schmuck, 1992) ชารนและชารน (Sharan and Sharan, 1976) ดังนี้

1. การสร้างความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เป็นขั้นที่บุคคลต้องเผชิญกับการปรับตัวในสิ่งแวดล้อมใหม่ จะเป็นช่วงที่บุคคลรู้สึกอึดอัดใจกังวลใจ สงสัย ไม่แน่ใจว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น บุคคลจะพยายามเรียนรู้นิสัยใจคอของบุคคลอื่นจากการสังเกตปฏิริยาที่แสดงออก และจะพยายามแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม โดยมักจะแสดงพฤติกรรมที่ดีที่สุด และแสดงความคิดเห็นต่อสมาชิกอื่นในทางที่ดี

ในระยะเริ่มต้นของกลุ่ม สมาชิกยังไม่คุ้นเคยกัน มีความรู้สึกแปลกหน้าต่อกัน สังเกต

ได้จากการที่สมาชิกเงียบ ไม่กล้าพูด ไม่กล้าซักถาม การแสดงความคิดเห็นมีน้อย ผู้วิจัยได้ส่งเสริมการสร้างสัมพันธ์ที่ดีต่อกันของสมาชิก พยายามให้สมาชิกได้มีปฏิสัมพันธ์กัน สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองเพื่อให้สมาชิกเกิดความไว้วางใจต่อกัน

จากการเข้ากลุ่มในครั้งแรก ผู้วิจัยแนะนำตัวต่อสมาชิกกลุ่ม ซึ่งแจ้งลักษณะและวัตถุประสงค์ของการเข้าร่วมกลุ่ม ระยะเวลาในการประชุมกลุ่ม บทบาทของการเป็นสมาชิกกลุ่ม และลักษณะการดำเนินการ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกรู้จักกัน สนทนาค้นเค้นกันด้วยการให้สมาชิกแต่ละคนแนะนำตัว เล่าถึงชีวิตและครอบครัวของแต่ละคน โดยดำเนินการต่อเนื่องกัน 2 ครั้ง ในการเข้ากลุ่มครั้งที่ 2 สมาชิกมีการพูดคุยซักถามในสิ่งที่ตนสนใจซึ่งกันและกันมากขึ้น ค้นเค้นและเป็นกันเองมากขึ้นดังที่สมาชิกสรุปในตอนท้ายของการเข้ากลุ่มครั้งที่ 2 ว่า "ได้รู้จักเพื่อนเพิ่มขึ้น เกือบกับนิสัยใจคอ" "รู้สึกสนิทกับเพื่อนมากขึ้น" "รู้จักเพื่อนลึกซึ้งมากขึ้น"

จากการรับฟังเรื่องราวของเพื่อนๆ ทำให้สมาชิกแต่ละคนได้มีโอกาสเรียนรู้บุคลิกภาพ นิสัยใจคอของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันไป ได้สังเกตเห็นปฏิริยาการแสดงออกต่างๆที่จะนำไปสู่การยอมรับซึ่งกันและกัน

2. การยอมรับ เป็นขั้นที่สมาชิกรู้สึกยอมรับซึ่งกันและกัน ก่อให้เกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย เมื่อสมาชิกกลุ่มค้นเค้นกับบรรยากาศกลุ่ม รู้สึกไว้วางใจต่อกลุ่ม สมาชิกกลุ่มจะยอมรับซึ่งกันและกัน บรรยากาศของการยอมรับจะนำไปสู่การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดเห็น สมาชิกมีความรู้สึกเป็นตัวของตัวเองและปลอดภัยที่จะแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองมากกว่า การแสดงความรู้สึกให้กลุ่มยอมรับ มีการอภิปรายกันด้วยทรรศนะที่แตกต่างกัน

ในการเข้ากลุ่มช่วงนี้ สมาชิกเริ่มมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น สังเกตจากสมาชิกมีการพูดคุยกันมากขึ้น เรียนรู้ที่จะแสดงตนเองตามความคิดความรู้สึกของตนให้กลุ่มรับรู้ มีสมาชิกหลายคนบอกเล่าความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ยอมรับตนเองและผู้อื่นมากขึ้น มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่อกัน ผู้วิจัยให้สมาชิกสำรวจการใช้เวลาของตน ส่งเสริมให้สมาชิกได้พิจารณาความเหมาะสมในการใช้เวลาและวิธีการเรียน เปิดโอกาสให้สมาชิกอภิปรายกัน สมาชิกคนหนึ่งอภิปรายถึงสิ่งที่ตนอยากแก้ไข คือ การทำงานไม่เสร็จและการไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียน ซึ่งเป็นผลจากการใช้เวลาไม่เหมาะสมและการพูดคุยในห้องเรียน การอภิปรายภายในกลุ่มช่วยให้สมาชิกเข้าใจการ

กระทำของตนเองมากขึ้น ดังเช่น สมาชิกคนหนึ่งได้เล่าถึงการใช้เวลาของตนว่าหลังจากเลิกเรียน กลับไปบ้านจะคุยทีวีแล้วทำการบ้านไปด้วย ผลกระทบที่เกิดขึ้นคือจะทำการบ้านเสร็จประมาณ 4 ทุ่มส่วนใหญ่แล้วจะทำไม่เสร็จต้องมาทำต่อที่โรงเรียน ผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มได้อภิปรายร่วมกันถึงการกระทำนี้ ซึ่งสมาชิกคนเดิมได้กล่าวว่า เคยพยายามทำการบ้านโดยไม่เปิดทีวี แต่ไม่ได้ผล เพราะจะรู้สึกหงุดหงิด อยากจะคุยทีวี ผู้นำกลุ่มได้อภิปรายถึงผลของการทำหลายอย่างพร้อมกันในเวลาเดียวกันว่าจะทำได้ง่ายละเล็กอย่างละน้อย ซึ่งสมาชิกยอมรับว่าสิ่งที่ตนทำอยู่เป็นการจับปลาสองมือ ไม่ได้รับผลอย่างเต็มที่ เมื่อคุยทีวีไปด้วยก็สนใจการบ้านน้อยลง

3. การรับผิดชอบ เป็นขั้นที่สมาชิกมีความรู้สึกยอมรับตนเองและผู้อื่นมากขึ้น ตระหนักในวัตถุประสงค์ของกลุ่ม สมาชิกจะเรียนรู้การทำงานร่วมกันเกิดความพร้อมที่จะรับผิดชอบตนเองและกลุ่ม อันดีช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

จากการเข้ากลุ่มในช่วงนี้ สมาชิกจะมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง การอภิปรายกันในกลุ่มช่วยให้สมาชิกตระหนักถึงผลเสียที่เกิดจากการขาดความใส่ใจของตน สมาชิกมีการแสดงความคิดเห็นเพื่อเสนอแนะแก่เพื่อนสมาชิกด้วยกัน มีการประเมินตนเองและพิจารณาตนเองตลอดจนเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาซึ่งกันและกัน ดังเช่นสมาชิกคนหนึ่งเล่าว่าตนเองเรียนภาษาอังกฤษไม่รู้เรื่อง โดยอ้างว่าอาจารย์สอนไม่รู้เรื่อง และมีเสียงดังรบกวน สมาชิกคนดังกล่าวยอมรับว่าการที่มีเสียงดังรบกวนทำให้เรียนไม่รู้เรื่องนั้นเป็นผลมาจากตนเองที่ไม่ใส่ใจ พูดคุยเสียงดัง ทำให้เกิดผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่นคือเรียนไม่รู้เรื่อง หลังจากมีการอภิปรายกันทำให้สมาชิกพยายามหาทางแก้ไข ดังเช่น คำพูดที่ว่า "หนูจะตั้งใจฟังให้มากขึ้น จะพยายามไม่ชวนเพื่อนคุย" "ต่อไปหนูจะคุยให้น้อยลง"

4. การเปลี่ยนแปลงตนเอง เมื่อสมาชิกมีความพร้อมในการรับผิดชอบต่อตนเอง จะเรียนรู้การพัฒนาความสามารถ ทักษะและความสนใจ สามารถเลือกแนวทางในการดำเนินชีวิต ตอบสนองต่อสิ่งที่ตนเลือกและยอมรับผลที่เกิดจากการตัดสินใจเลือกของตน

ในการเข้ากลุ่มช่วงนี้ ผู้นำกลุ่มส่งเสริมให้สมาชิกเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการฝึกทักษะด้านต่างๆ สมาชิกเรียนรู้การฝึกทักษะต่างๆในการพัฒนาความใส่ใจ สมาชิกให้ความร่วมมือกับกลุ่มในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ช่วยกันหาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมของคน ผู้วิจัยส่งเสริมให้สมาชิกมีการลงมือปฏิบัติ และรายงานผลการฝึกปฏิบัติของคนให้สมาชิกกลุ่มได้ทราบ สมาชิกมีการให้ข้อมูลป้อนกลับต่อกัน

ในขั้นนี้ ผู้นำกลุ่มได้ฝึกทักษะต่างๆที่ทำให้เกิดความใส่ใจให้กับสมาชิก ดังตัวอย่างในโปรแกรมครั้งที่ 8 เป็นการฝึกความใส่ใจที่เกิดจากการดูภาพ โดยผู้นำกลุ่มจะอธิบายวิธีดำเนินการ คือ ให้นักเรียนถือภาพที่ตัวเองชอบไว้คนละ 1 แผ่นแล้วมองภาพที่อยู่ในมือ กำหนดจิตใจให้อยู่กับภาพนั้น เห็นอะไรบ้างจากภาพ สังเกตความคิดความรู้สึกของตัวเองขณะดูภาพว่าเป็นอย่างไรแล้วจดสิ่งที่สังเกตได้ออกมา เมื่อครบเวลาให้นักเรียนแต่ละคนนำเสนอสิ่งที่ตัวเองสังเกตได้ สมาชิกแต่ละคนจะรายงานผลการสังเกตของคน ดังตัวอย่างเช่น สมาชิกคนหนึ่งดูภาพทิวทัศน์ซึ่งมีทะเลและเกาะ สมาชิกได้รายงานว่า "ในภาพนี้เห็นน้ำเป็นสีน้ำเงิน น้ำใส เห็นท้องฟ้า เห็นนก เห็นเมฆ เกาะ ละอองน้ำ เห็นน้ำเป็นคลื่น แล้วก็มัลม " มีสมาชิกบางคนถามว่าลมอยู่ตรงไหน ซึ่งได้รับคำตอบว่า " ถ้ามีลม น้ำก็ต้องเปลี่ยนเป็นคลื่น " หลังจากนั้นผู้นำกลุ่มได้สรุปเพื่อให้สมาชิกเข้าใจประโยชน์ของการสังเกตสิ่งต่างๆอย่างใส่ใจว่าทำให้เกิดการรับรู้ที่ชัดเจน สมาชิกได้สรุปถึงการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในช่วงท้ายของการเข้ากลุ่ม เช่น "รู้สึกว่าการดูสิ่งใดอย่างใส่ใจทำให้ดูได้ลึกซึ้ง เกิดข้อสงสัย นำไปสู่การวิเคราะห์" "ดูภาพแล้วอยากค้นหาต่อไป" "ช่วยทำให้เราได้สังเกตเป็น"

จากประสบการณ์ตรงที่สมาชิกได้เรียนรู้จากการฝึก จะเป็นข้อคิดให้สมาชิกได้นำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันทั้งในด้านการเรียนและการทำงาน

จากการสังเกตกระแสกลุ่มของการแนะนำแบบกลุ่มย่อย ผู้วิจัยพบว่ากระแสกลุ่มดำเนินไปตามพัฒนาการกลุ่มที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น โดยวิธีดำเนินการกลุ่มประกอบไปด้วยการให้ข้อมูลและรายละเอียดต่างๆ มีการชี้แจง การอธิบายหรือการสอน การเปิดโอกาสให้ซักถาม การให้ลงมือปฏิบัติโดยการฝึกทักษะที่ส่งเสริมให้เกิดความใส่ใจในการเรียน การอภิปรายกลุ่มหรือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การให้ข้อมูลป้อนกลับและการสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้พบว่าสมาชิกที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะนำแบบกลุ่มย่อยมีการเปลี่ยนแปลงการรับรู้และเปลี่ยน

แปลงพฤติกรรม และเรียนรู้เทคนิควิธีการเรียน เรียนรู้การจับประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่าน เรียนรู้การสังเกตด้วยความละเอียดรอบคอบและใส่ใจ เรียนรู้การฟัง การตั้งคำถาม ตลอดจนฟัง แล้วพิจารณาได้ว่าตอนใดของเรื่องที่ต้องการเน้นความสำคัญ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวพิจารณาจากการรายงานของสมาชิกที่ว่า "ได้รับเทคนิคการเรียนที่เป็นประโยชน์ที่ไม่เคยมีใครสอนมาก่อน" "ได้สาระความรู้และความเข้าใจ และมีความรู้สึกที่ปรับตัวให้ใส่ใจกับสิ่งต่างๆ ได้มากขึ้นกว่าเดิม จากที่ไม่เคยได้ฝึกหัด" "ได้นำเทคนิคต่างๆ ไปใช้ในการเรียนจริงๆ" "เดี๋ยวนี้ เลิกเล่าละครทีวี ให้เพื่อนฟังเวลาเรียนแล้ว"

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้รับการรายงานผลจากสมาชิกบางคนที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะนำแบบกลุ่มย่อยเพื่อเพิ่มการใส่ใจในการเรียนว่ามีคะแนนการสอบกลางภาคสูงสุดในห้อง 4 วิชา ได้แก่ วิชาทวีปของเรา เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พระพุทธศาสนา และภาษาไทย นักเรียนดังกล่าวรายงานว่าได้นำเทคนิคที่ได้จากการฝึกทักษะไปใช้ในการอ่าน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะนำแบบกลุ่มย่อยเรียนรู้ที่จะปรึกษาครูเมื่อพบอุปสรรคต่างๆ ในการเรียน

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า โปรแกรมการแนะนำแบบกลุ่มย่อยเพื่อเพิ่มการใส่ใจในการเรียนซึ่งมีผู้นำกลุ่มเอื้ออำนวยให้สมาชิกได้สร้างสัมพันธภาพ สาระและประเมินตนเอง ตระหนักในนิสัยการเรียนของตน พัฒนานิสัยและฝึกทักษะการเรียนที่ส่งเสริมให้เกิดความใส่ใจ สามารถช่วยให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนของตน และเกิดการเรียนรู้ที่จะเรียนอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเจอร์เลอร์และแอนเดอร์สัน (Gerler & Anderson, 1986) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการแนะนำแบบกลุ่มซึ่งพัฒนาขึ้นจากกิจกรรมแนะนำ 10 เรื่องมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้นและมีการพัฒนาพฤติกรรมในห้องเรียนไปในทางที่ดีขึ้นด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาฮริค เมอร์ฮิลล์ และสวานสัน (Myrick, Merhill & Swanson, 1986) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการแนะนำแบบกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อการทำงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนได้เสร็จทันเวลาและเรียนรู้ที่จะพูดถึงสิ่งดีๆ กับผู้อื่น ตลอดจนปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น รับผิดชอบทำการบ้านที่ครูมอบหมายอย่างเต็มที่ และมีทัศนคติที่ดีต่อครูและต่อตนเองสูงขึ้นด้วย